

jo je vergel. Take kroglice je metal Napoleon v ris in se vadil, da bi v sredi černo piko (centrum) zadel, kar mu je večkrat po sreči šlo. Šolarji so si kratek čas delali, gledaje, kako bo Napoleon zadel, kadar je namerjal kroglo vreči. Enega dne mu reče tovarš: „Daj, daj tudi meni kroglico, da jo veržem; rad bi videl, ali jo bom djal v ris ali ne“. Napoleon pravi: „Nimam nobene več; jutri jih bom več prinesel in ti boš najpervi vergel“. Že prav. Drugi dan popoldne že komaj čakajo študentje, da je profesor zadremal. Ko zadremlje, dá Napoleon kroglico svojemu tovaršu rekoč: „Tù imaš; ti boš zdaj prvi vergel; meri dobro, da zadeneš“. Študent verže, pa joj! grozen strah po vsi šoli. Kroglica se je razletela in počila, kakor bi kdo s pištolo vstrelil. Profesor se je v svoji dremoti tako prestrašil, da s stola pade in meni, da je vstreljen. Kroglica je bila s smodnikom natlačena in tako napravljena, da kamorkoli bi bila priletela, se mora raznesti. Profesor se vendar zbrihta, se spravi na noge, gré naravnost direktorja klicat in vés prestrašen pravi: „V to šolo ne grem več; končati me hočejo; streljajo v mene“. Študentje vsi prestrašeni se pogledujejo, češ, kaj bo zdaj; samo Napoleon sedi pokojin in ni nič prestrašen ter se smehlja.

Kmaló pride šolski vodja, ž njim tudi profesor; natanko sta hotla zvediti: kdo je strelil. Vodja vpraša serdito: „Kdo je to storil?“ Vse tiho. „Kdo je to storil?“ vpraša vodja še enkrat. Vse tiho. — Vodja pravi na to: „Ker nočete povedati dolžnega, bote pa vsi kaznovani. Na to vstane študent najpervi med vsemi in pohlevno reče: „Gospod direktor! sej sami že lahko mislite, od kod shaja ta burka“. Vodja oestro pogleda Napoleona, kateri pa miren, neprestrašen in kakor vés nedolžen sedi v stolu. Na vprašanje: ali je on strelil? serčno odgovori: „Pričo vseh šolskih tovaršev rečem, da jez tega nisem naredil“. Tako terdno je tajil in se nikakor ni udal, da mu nič niso mogli storiti; njegov tovarš pa, ki je spoznal, da je kroglico s smodnikom vergel, da se je razpočila, je bil zapert.

Tako zvit je bil Napoleon še študent. Napoleon je že takrat imel terdne misli, da bo kdaj cesar, ker je več svojim šolskim tovaršem, kateri so mu bili prijatli, obljubil dati dobre službe, kar je tudi spolnil. Eden izmed tistih je cesarjev kaplan, drugi pa je spovednik. Višnjogorski.

Na maternem grobu.

Kak utrinjajo solzice
Na zeleni griček se! —
Tù počivajo koščice
Moje mile mamice.

Le počivaj zdaj v pokoji,
Mila mati, sladko spi!
Zemlja Tebi lahka bodi,
Duša rajsko naj živi!

O prezgodaj si zaperla
Svoje miljene oči;
Si samotno me pustila,
Se podala v grob noči.

Vse posvetno hitro mine,
V prah, pepél se spremeni;
Truplo hladni grob zakrije,
Duša večno le živi.

Že cvetice glej cvetijo
Tam, kjer zlata mama spi;
Naj prijetno le dušijo,
Dokler angelj jo zbudi!

Karl Kalliger, učenik.

Narodni prigovori.

Nabral J. Bilc.

Sem potreben ko berač kruha (Bistriški).
Se bliska od Kopra, bo suknja mokra (Bist.).
Si došal s pira na broskve (Reški). Z gosti na kosti.
Iskat će sec mater (Reš.). Huda zima bo.
Dajmo luka i kruha, dok se drugo skuha (Reš.).
Šal je s trebuhom za kruhom (Reš.).
Ča više gèrmi, to manje daži (Reš.).
Ča mi hasni da mi krava mleko dá, kad mi ga proleje (Kastavska).

To mi boš vernil, kadar vrabec prosó (Bist.). Nikdar ne boš povernil.

Gleda ko volk iz krügla — miš iz moke (Bist.).
Ni dobro s snedenim žitom v mlin hoditi (Dolenska).
Kadar prosi, zlate usta nosi; kadar pa vrača, herbet obrača (Poljanska).

Iz te moke ne bo kruha (Bist.).

Dans tica tico vje, da mesó jé (Dol.). O velikih praznikih.

Sem ostal sam, kakor berač na žegnanji (Dol.).

Dopisi.

Iz Dunaja 29. aprila. ☉ V zadnem listu „Novic“ je bilo povedano, da je bilo barona Bruk-a, c. k. ministra dnarstva, božje zadelo, — pa ko so „Novice“ to pisale, je mož že sklenil. Kot blisk je šla novica od ust do ust po vsem mestu; ne morem Vam popisati, kako je osupnila vsacega, akoravno smo že ene tedne navajeni, skor vsak dan slišati, kako imenitne gospode zapirajo in kako se imenitni možje obešajo in streljajo. Nehoté je vsak mislil na velike goljufije v zadnji vojski in na Eynatten-ovo pravdo toliko bolj, ker so malo dni pred iz Tersta priterali Bruk-ove prijatle. Očitno tedaj se je govorilo, da mož ni naravne smerti umerl; pozneji so jeli tudi eni časniki od samomora govoriti; naznanili so celó natanko vse malenkosti te grozne dogodbe. Ker se tem naznanilom nihče ni ustavljal in jih nihče ni tajil, je bil vsak prepričan, da si je minister sam z lastno roko življenje vzel. Če je pa — razun „Oest. Ztg.“, ki se je s črnim obrobkom opletla, ko je smert svojega gospoda zvedila — še kdo nad tem dvomil, tega je vladni list „Wiener Zeitg.“ popolnoma preveril. Znabiti ne bo od več, če Vam nekoliko od zadnjih ur bivšega ministra povem, kar je za gotovo znanega. Kakor Vam je že znano, so tiste tri teržaške velike kupce tukajšni deželni sodni izročili, kjer se deleč razširjena in hudo zamotana Eynatten-ova pravda preiskuje. Pri preiskovanji se je sodni potrebno zdelo, tudi gospoda ministra za pričo poklicati. Ministrovo izpraševanje se je začelo v petek, 20. dan t. m. zvečer in prec se je pokazalo, da bo treba gosp. ministra pričo družih prič in zatoženih izprašavati. Cesar so zdaj za dobro spoznali, ministra odstaviti in ga v začasni pokoj djati. To cesarsko pismo je od 22. t. m. Bruk ga je dobil še tisti dan, ko je zvečer iz glediša prišel. Ko je pismo prebral, je molcé v družini svoje družine čaj pil, potem se je podal v svojo sobo. Drugo jutro ga najde strežaj na postelji nezavedenega in okervavenega. Ponoči si je skušal z britvijo vrat prerezati; vreza na vratú je na levi strani od zatilnika noter do gerla, vendar ni zadela poglavitnih žil; da bi ložej svoj namen dosegel, si je še na obeh rokah nad členom žile prerezal. Drugo jutro, ko ga najdejo na pol mertvega, pošljejo naglo po hišnega zdravnika; poklicali so tudi še enega, ki v bližnji soseski stanuje. Prežalostni družini za ljubo sta molčala zdravnika in tudi strežaji so obljubili molčati, po mestu so pa razglasili, da je ministra božje zadelo. V tem je Bruk umerl. Ljudje so pa berž govorili le od samomora, in ta sum je bil opravičen, ko pride mertvaški oglednik. 25. t. m., to je, v sredo, je prišla sodniška komisija, je pregledala zunaj in znotraj merliča in je poterdila skoz in skoz grozno dogodbo. Ker se je verh tega tudi govorilo, da si je minister tudi zavdal, so želodec izročili kemikarjem; ti nam bodo že kmalo povedali, kaj je resnice nad tem. Prihodnost bo pa na beli dan dala, kaj je gnalo ministra v samomor: ali prenapeta sramožljivost pred sodniškim preiskanjem, kakor pravijo njegovi prijatli, ali pa — slaba vest, kakor vés drug svet govori. — Za gotovo se terdi, da je direktor Richter te dni skušal iz zapora uiti; pa mu je spodletelo. Bog daj, da bi mogel drugikrat kaj bolj veselega pisati.

Iz Verbe na Koroškem 20. aprila. B. L. — Predvčeranjim je bila v kancelii c. k. okrajne gosposke v Ro-